

[Den fungerende udenrigsminister.]

ler 23, 27 og 61 kræver, at to tredjedele af FN's medlemsstater, herunder alle de permanente medlemmer af sikkerhedsrådet, ratificerer ændringerne. Indtil i dag er udenrigsministeriet i besiddelse af oplysninger om, at 26 lande har ratificeret ændringerne. Blandt disse lande kan nævnes Canada, Irland, New Zealand og Østrig samt en lang række afro-asiatiske stater, herunder Indien. Endvidere regner Finland, Holland og Italien med snart at gennemføre den fornødne ratifikation, og det norske storting har givet samtykke til ratifikationen. De permanente sikkerhedsrådsmedlemmers holdning er stort set den, at de ikke finder grund til at ratificere, førend den nødvendige ratifikation fra de to tredjedele af medlemslandene foreligger.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til bemærkningerne til det fremsatte forslag, anbefaler jeg det hermed til det høje tings velvillige behandling.

Landbrugsministeren (Chr. Thomsen): Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om beskyttelse af forædlerrettigheder for planter og forslag til lov om ændring af lov om salg af visse mindreværdige plantenyheder.*

Jeg skal ikke bruge mange ord om disse to små lovforslag, men nøjes med at henvise til de bemærkninger, der ledsager forslagene. Kun skal jeg sige dette, at det jo er klart, at der vil gå nogen tid, inden love som de to, der blev vedtaget i 1962, kan komme til at virke i praksis, hvilket bl. a. ses af, at der til dato kun er givet beskyttelse for 4 plantenyheder. Der er således et meget spinkelt erfaringsgrundlag for revision af en lovgivning, der hidtil har virket efter hensigten. Det fortjener ligeledes at fremhæves, at man i mange lande forbereder ny lovgivning i henhold til den internationale konvention om beskyttelse af plantenyheder, og at det vil være af stor betydning for en revision at kunne sammenligne vor lovgivning med udlandets.

Jeg skal tilføje, at de interesserede organisationer på forespørgsel har erklæret sig indforstået med forslagene.

Med disse få bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale de to lovforslag til velvillig behandling i det høje ting.

Endvidere har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om forhandling, udførsel og indførsel af æg og ægprodukter m. m.*

De ændringer af ægloven, der gennemførtes ved lov nr. 137 af 27. marts 1963, må stort set siges at have svaret til forventningerne, idet de har medført, at hjemmemarkedsordningen for æg har kunnet gennemføres på tilfredsstillende måde. Efter adskillige fra branchen modtagne rapporter er det desuden min opfattelse, at den på basis af loven gennemførte stemplingspligt, herunder bl. a. ugekodemærkning, for alle æg i den almindelige handel på hjemmemarkedet har medført en gennemgående noget hurtigere omsætning af æggene på deres vej via pakkeri til detailhandler end tidligere.

Da ægloven som foreskrevet i fornævnte ændringslov af 1963 nu skal op til revision, og da hjemmemarkedsordningen for æg fortsat er gældende og derfor stadig behøver den støtte, den kan opnå gennem de pågældende lovbestemmelser, finder jeg det allerede derfor nødvendigt at foreslå loven forlænget i uændret skikkelse med nogle mindre ændringer af kvalitetsmæssig og kontrolmæssig karakter. Om disse ændringer henviser jeg til lovforslaget og dets bemærkninger. Jeg foreslår samtidig loven optaget til revision i 1967-68, og jeg anbefaler herefter lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om ungdommens uddannelsesfonds forvaltning og virksomhed.*

Ved de i sommer ved lov nr. 192 af 4. juni 1964 gennemførte ændringer af loven af 24. maj 1955 om ungdommens uddannelsesfonds forvaltning og virksomhed med senere ændringer, jfr. lovekendtgørelse nr. 241 af 23. juli 1964, der medfølger som bilag til det nu fremsatte lovforslag, tilsigtede man først og fremmest en regulering af bevillingerne — både til stipendier og lån — begrundet i stigningen i elevtallet ved de af fonden omfattede uddannelsesområder og i stigningen i de studerendes leveomkostninger. Det samlede støttebeløb, der efter 1961-revisionen udgjorde ialt 71.000.000

[Undervisningsministeren.]

kr. årlig, blev da også i 1964 fastsat til i alt 115.000.000 kr. årlig.

Men derudover indførtes som en nydannelse inden for lovgivningen om ungdommens uddannelsesfond en ordning, hvorefter undervisningsministeren bemyndigedes til på statskassens vegne at give tilsagn om garanti for studerendes studielån hos banker og sparekasser efter nærmere retningslinjer.

Nærværende lovforslag omhandlede visse ændringer i uddannelsesfundsloven af rent teknisk karakter. Forslaget tilsigter en lovfæstelse af de retningslinjer, der efter forhandlinger med bankernes og sparekassernes organisationer og efter indhentede erfaringer må anses for formålstjenlige. Blandt disse retningslinjer kan nævnes, at institutionen Dansk Studiefond, der i forvejen administrerer de almindelige lån af uddannelsesfondens midler, også skal medvirke ved etableringen og registreringen af de særlige statsgaranterede studielån. Der søges derfor tilvejebragt hjemmel for, at undervisningsministeren kan bemyndige Dansk Studiefond til at optræde på statskassens vegne med hensyn til udfærdigelse af garantierklæringerne.

Ved almindelige låneformer erlægges renter (og afdrag) ved hver termin, men ved de statsgaranterede studielån er det ordnet således, at renterne normalt tilskrives hovedstolen. Det må derfor findes rigtigst, at garantien ud over de egentlige lånebeløb, der jo højst kan udgøre 3.500 kr. årlig, til lige omfatter de af låneforholdet flydende renter, omkostninger m. v.

Ud over ovennævnte rent tekniske ændringer tilsigter lovforslaget endvidere, at den for finansåret 1965-66 indførte regulering af støttebeløbene i henhold til § 1 i uddannelsesfundsloven udstrækkes til også at gælde for finansåret 1966-67.

Ministeriet har foranlediget iværksat en undersøgelse af forholdene for de studerende ved de uddannelsesområder, der er omfattet af § 1, stk. 1, i loven om ungdommens uddannelsesfond. Undersøgelsen foretages ved instituttet for organisation og arbejds-sociologi ved Handelshøjskolen i København. Endvidere er iværksat den ved flere lejligheder under forhandlingerne her i tinget omtalte undersøgelse af vilkårene for den

øvrige del af ungdommen i aldersklasserne 14-20 år. Denne undersøgelse, der omfatter såvel unge under uddannelse som unge, der ikke er under uddannelse, foretages af socialforskningsinstituttet.

Resultaterne af begge undersøgelser kan ikke forventes at foreligge før i løbet af kalenderåret 1966. Da den fremtidige ordning for støtte af unge under uddannelse blandt andet bør bygge på det ved undersøgelserne tilvejebragte materiale, og da forslag om lovens revision først skal fremsættes i folketingsåret 1966-67, søges den for finansåret 1965-66 indførte automatiske regulering af støttebeløbene i henhold til § 1 i loven om ungdommens uddannelsesfond udstrakt til også at gælde for finansåret 1966-67.

Jeg anbefaler herved lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om husholdningsskoler og husholdningsseminarier m. m.*

Ifølge den gældende lov — nr. 310 af 4. juli 1942 med senere ændringer — om husholdningsskoler og husholdningsseminarier m. m. skal adgangen til optagelse i et husholdningsseminariums 1. klasse bl. a. være betinget af, at den pågældende er fyldt 20 år. Uddannelsen på husholdningsseminarierne har i en lang årrække været 2-årig, men ved undervisningsministeriets bekendtgørelse nr. 374 af 28. oktober 1960 blev den forlænget til 3 år med virkning fra 1962. Herefter kan husholdningslærerinder tidligst dimitteres i en alder af 23 år. Husholdningsseminarierne har imidlertid ansøgt om, at minimumsoptagelsesalderen søges nedsat til 19 år, således at husholdningslærerinder på ny vil kunne dimitteres i en alder af 22 år. Da husholdningslærerindeuddannelsen herved i aldersmæssig henseende på ny vil blive sidestillet med andre tilsvarende uddannelser, finder undervisningsministeriet den ønskede ændring rimelig.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Ordføreren for forslagsstillerne (Axel Kristensen): Herved tillader jeg mig at frem-